

[A. M. Hansen.]

i dette Arbejde, og jeg har det Haab, at det ogsaa vil lykkes, idet jeg forstaaer, at Venstre allerede er naaet saa vidt som til Etkammer, som det ærede Medlem Hr. Brorsen udtrykte sig. Det ærede Medlem Hr. Brorsen har i Forvejen sagt, at han har intet imod, at et Etkammer bliver delt i to Dele, medens Arbejdet foregaar, saaledes som det finder Sted i Norge — for at tage et Eksempel. Det vil altsaa sige, at der til syvende og sidst ikke er os meget imellem. Jeg haaber, at det, der er, maa blive fjernet, saaledes at vi i Fællesskab kan løse dette for vort Folk og vort Land saa vigtige Spørgsmaal.

Valdemar Thomsen: Af de Ord, der nu faldt fra denne Plads, kan man forstaa, at der er Harper i Luften, og saa kan man selvfølgelig ikke vide, hvor det hele vil ende.

Maa jeg til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller sige, at han helt har misforstaaet mig, naar han mener, at det, at Kongen gennem en Forfatningsændring og altsaa gennem et almindeligt Folkeønske fik suspensivt Veto i Lovsager, vilde betyde en Udvikling i modsat Retning af den, jeg ønskede. Absolut ikke! Mit Ønske er rent Etkammersystem, men — det beder jeg det ærede Medlem bemærke — med visse Garantier mod Overgreb fra Regeringens og Flertallets Side. Dertil skal Folkeafstemningen tjene, og dertil skal yderligere tjene de Beføjelser, som vi mener Kronen burde have.

Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch og for øvrigt ogsaa det ærede Medlem Hr. Christmas Møller var af den Anskuelse, at vort Krav om en uafhængig Anklagemyndighed ikke kunde føres ud i Livet. De ærede Medlemmer burde naturligvis have mere Indsigt i dette Problem end jeg; men naar Forholdet nu er det, som jeg for øvrigt fremhævede i mit Indlæg i Gaar, at England ved Siden af offentlig Anklage har privat Anklage i fuldt Omfang, saa kan jeg ikke med min bedste Vilje forstaa, at det skulde være i den Grad utænkeligt her i vort Land. Een Ting staar i alt Fald fast: i Sager, hvor politiske Motiver spiller ind, egner Justitsministeren sig afgjort ikke som højeste Anklagemyndighed. Hvis ikke man vil følge min Anvisning, ja, saa bliver det Udvalgets Opgave at finde anden Udvej.

Den højtærede Statsminister kom i sin Svartale til mig overhovedet ikke ind paa Realiteter, ja, ikke engang ind paa det, som jeg direkte havde spurgt Statsministeren om. Statsministeren lovede engang

i Foraaret her i Salen det ærede Medlem Hr. Hartel — det kan læses i Rigsdagstidende Sp. 5606 —, at han vilde forelægge Problemet om Kronens Ret til at fremkalde Folkeafstemning for Kommissionen. Jeg spurgte i Gaar den højtærede Statsminister, om det var sket, men fik ikke i Dag noget Svar og fik altsaa slet ikke Besked om Statsministerens Stilling til dette Spørgsmaal. Heller ikke gav Statsministeren det mindste Svar paa min Gruppens bestemt formulerede Ønsker vedrørende Anklagemyndighedens Uafhængighed eller paa, om man gennem konkrete Forfatningsbestemmelser vil være villig til at skabe rene Linier i offentlig Administration. Intet af dette eller af det øvrige, jeg fremførte, gav Statsministeren Svar paa, men henviste til, at Forhandlingerne nu maatte henlægges til Udvalget. Ja, undskyld, men efter at Statsministeren i sin Forelæggelsestale her i Salen har appelleret til alle om at deltage i Forhandlingerne, er en saadan Optræden en Hensynsløshed, navnlig mod os, som man ikke har haft Brug for i Kommissionen, og som der ikke — det plejer der jo ikke — bliver Plads til i Udvalget.

Et Bevis for, at Statsministeren med Vilje gik uden om Realiteterne, har vi i det, at han, aabenbart for at være morsom, fandt sig foranlediget til at omtale et Spørgsmaal, som jeg selv havde betegnet som underordnet, nemlig om Plads til Den forenede Rigsdag. Men ikke engang det fik vi noget Svar paa, endskønt Statsministeren, som han sagde, havde det i Hovedet. Derfor skal jeg nu til Slut kun sige, at den Form for Forhandling, som Statsministeren her har lagt op til i det for vort Land saa vigtige Spørgsmaal, afgjort ikke fører til noget som helst Resultat. Jeg afstaar da fra yderligere Bemærkninger og forudser, at Forhandlingerne vil fortsætte i Udvalget for de lukkede Døre og bag de nedrullede Gardiner.

Gregersen: Statsministeren sagde til mig, at han ikke vilde give mig Ret i, at det nye Ting skulde være en Pensioneringsanstalt, men han føjede dog til: ikke naar man saa en Smule frem i Tiden. Statsministeren er altid ærlig — eller i alt Fald for det meste. Denne Udtalelse bekræfter altsaa, at Meningen er i første Omgang at bruge det nye Ting til at overføre de gamle fra Landstinget, saadan som jeg hævdede det i Gaar, og at man derefter vil gøre det til en Art Erhvervsting bestaaende af Direktører og Fagforeningsledere, som jeg ogsaa sagde.